

[Energiministeren]

hvorefter man så får en stærkere udvikling; dette mønster kendes også fra den første prisstigningsbølge, vi havde, i 1973-74. Stigningen i dollarkursen er hovedårsagen til stigningen i de importpriser på olie, vi har haft siden 1980, idet importprisen målt i dollars i denne periode kun har vist mindre ændringer.

OPEC-landenes produktionsnedsættelser og det forhold, at de internationale olieselskaber sandsynligvis vil ophøre med at trække på lagrene inden for den nærmeste fremtid, samt et forventet økonomisk opsving i de olieimporterende lande i løbet af efteråret giver grundlag for en formodning om, at de officielle priser på råolie fra OPEC-landene vil være konstante i den nærmeste fremtid, målt i dollars. Alt tyder altså på, at den struktur, vi kender, vil holde sig et stykke tid, målt i dollars.

Kommer vi i den situation, at forbrugerprisen på olie falder, bør det efter regeringens opfattelse give anledning til overvejelser om ændringer i de styringsmidler, der anvendes nu.

Det er afgørende, at man fastholder realistiske forventninger med hensyn til den mere langsigtede udvikling i oliepriserne og dermed holder fast ved den energipolitiske målsætning, der også er bred enighed om her i folketinget: at opnå en så stor oliefortrængning som muligt både ved nedsættelse af energiforbruget, bl.a. ved isolering, og ved udnyttelse af kraftvarme, naturgas og vedvarende energi.

Jeg går her ud fra, at man stort set fra alle sider deler den opfattelse, at man næppe kan forvente, at der bliver et vedvarende, langsigtet, reelt prisfald på olien, og det er, fordi en sådan forbigående udvikling kan narre os med hensyn til et realistisk billede af, hvad det er klogt at gøre i et langsigtet perspektiv. Det er for at undgå den effekt, at de tanker, jeg har givet udtryk for, er blevet fremsat.

Under alle omstændigheder er situationen den, at olieforekomsterne er begrænsede, de er ikke udtømmelige, og derfor skal der under alle omstændigheder før eller siden ske en fundamental omstrukturering af hele forbruget. Hertil kommer, at vi i forskellige krisesituationer kan komme til at opleve en egentlig forsyningssikkerhedsmæssigt vanskelig situation.

Der er tale om milliardinvesteringer i kraftvarmeværker og naturgas og vedvarende energianlæg i konsekvens af den energipolitik, der er tale om. I de næste ca. 15 år skal der investeres her i landet i kraftvarme- og fjernvarmeudbygning i et omfang af 23-25 mia kr., altså omkring det dobbelte af det samlede naturgasprojekts investeringsstørrelse. Det er væsentligt at have disse proportioner klart for sig i debatten, og der skal løftes en vældig opgave omkring vedvarende energi for at kunne komme op på det bidrag, vi gerne ser i samme periode. Denne omlægningsproces vil blive svækket, hvis ikke vi fastholder incitamenterne til forandringerne. Det er altså nødvendigt at tænke langsigtet.

Vi har præsteret et fald i energiforbruget her i Danmark, der er dobbelt så stort som i de andre industrilande, og det er ikke relateret til en dobbelt så stor økonomisk tilbagegang aktivitetmæssigt, som de andre lande har haft. Der er altså en reel forskel på, hvad vi har opnået, og hvad de andre har opnået. Disse tanker har jo også andre tænkt. Den økonomiske vismand professor Karsten Laursen har i Aarhus Stiftstidende den 14. april 1982 erklæret, at hvis man – og jeg citerer:

»... undlod at lade de nationale oliepriser følge den internationale nedgang, ville der kunne opbygges en stødpude til brug, i det øjeblik oliepriserne igen stiger. Herved kunne et tredje olieprischock forebygges.«

Det er præcis den tankegang, jeg også har givet udtryk for. Den 16. marts i år understregede EFs energiministre på et Rådsmøde igen den særlige betydning, man i EF tillægger energiprisspørgsmålet som et led i energistrategien i medlemslandene. Man bekræftede også, at det er nødvendigt, at alle medlemsstater overholder principper om, at forbrugerpriserne bør afspejle de faktiske vilkår på verdensmarkedet under hensyntagen til mere langsigtede tendenser – og det er den afgørende del af det her – og at en af de afgørende faktorer for forbrugerpriserne bør være omkostningerne i forbindelse med overgang til andre energiformer og disses videre udvikling. EF-ministre tænker og udtrykker altså nøjagtig det samme, som der fra min side har været sagt.

Ministrene har yderligere erklæret, at forbrugerpriserne bør muliggøre en tilstrækkelig stor investering i energiforsyning og anspre